

מקדש-מלך (אקדמה) המקדש האמיתי - ר"א הקפר = חי קפרא

מדרש ויצא פר' סח ס"י יב רבה

תני בר קפרא לית חלום שאין לו פתרון ו'הנה סלם' זה הכבש 'מוצב ארצה' זה מזבח (שמות כ. כד) 'מזבח אדמה תעשה לי' וראשו מגיע השמימה אלו הקרבנות שריחן עולה לשמים ו'הנה מלאכי אלהים' אלו כהנים גדולים 'עלין וירדו בו' שהם עולים וירדו בכבש ו'הנה ה' נצב עליו' (עמוס ט. א) 'ראיתי את ה' נצב על המזבח'

וכן - תני (=שנה) בר קפרא: "לית - אין" (כ"ה בדפנו ע"י עפ"י יל"ש כאן קיט) - חלום שאין לו פתרון - "אלא שיש לו - לכל חלום - פתרון - אם לא בפירוש ברמז. כי - מנין אתה אומר שהראה הקב"ה ליעקב אבינו - באותו חלום, את - בית המקדש - שעתיד להבנות על ידי בניו במקום ההוא (כדלעיל בסימן ט' שהחלום היה במקום המקדש), כשהוא - בנוי, וקרבנות מוקרבים, וכהנים משרתים, פר' שנאמר" (ספרי שם) כאן: "והנה סולם מוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה, והנה מלאכי אלהים עולים וירדו בו" - "סולם" - זה הכבש - אשר אצל המזבח, בבית המקדש, לעלות ולרדת דרכו אל, ומן המזבח, "מוצב ארצה" - גוף מוצב, דבוק וצמוד לארץ - זה מזבח - שבבית המקדש, שהוא בנוי ומוצב על האדמה המלאה עד התהום ולא על גבי חללים שמתחת לפני הקרקע - שנאמר: "מזבח אדמה תעשה לי" - "שיהא מחובר באדמה (ג"י שטמ"ק שם), שלא יבנו לא על גבי מחילות, ולא על גבי כיפין" (ובתים נח.), וראשו מגיע השמימה" - אלו הקרבנות - שמקריבים על האש שעל גבי המזבח, שריחן עולה - משם, בתימור עשן ישר (עיין אבות ה. ה) - לשמים, "והנה מלאכי אלהים" - אלו כהנים גדולים - שבבית המקדש, ומצאנו שכהן נקרא מלאך "שנאמר (מלאכי ב. ז): "כי שפתי כהן ישמרו דעת, ותורה יבקשו מפיהו, כי מלאך ה' צבאות הוא" (ש"י ט שם), "עולים וירדו בו" - שהם עולים וירדו בכבש - שכהן הדיוט עולה תמיד בכבש מן המערב ויורד מן המזרח, וכהנים גדולים עולים תמיד בדרך כבוד להם, באמצעו של כבש (וימא מג.) "והנה ה' נצב עליו" - זו שכינה השורה על המזבח, לקבל הקרבנות באהבה, וכמו שנאמר בדברי הנביא: "ראיתי את ה' נצב על המזבח".

ספרי

מדרש חלפה למדבר ודברים
מיסודו של התנא רבי שמעון בר יוחאי ז"ל
נרמס ע"פ רבים ואסור ויחזיק בו

ובלוח אלון

פירוש ספרי דבי רב

באת הארי טבהבורה התבסס השלם
במורה"ר דוד בדרן זצוק"ל
בעמדת הסדר הזה להספיקא ובסביל לחד עמית ועוד

קמח

רבי אלעזר הקפר אומר מניין אתה אומר שהראה הקב"ה ליעקב אבינו בית המקדש בנוי וקורבנות מוקרבים, וכהנים משרתים ושכינה מסתלקת, שנאמר (בראשית כח יב) ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עולים וירדו בו, אין חלום אלא שיש לו פתרון, ויחלום והנה סולם מוצב ארצה, זה בית המקדש. וראשו מגיע השמימה, אילו הקורבנות קריבי שריחם עולה לשמי. והנה מלאכי אלהים, אילו כהנים המשרתי שעולים וירדו בכבש. והנה יי נצב עליו, ראיתי את יי נצב על המזבח (עמוס ט א)

פירוש ספרי דבי רב

תעשה לי, ע"ש. והא דמייתי על והנה ה' כו' (בראשית כח יג) פסוק (עמוס ט א) ראיתי את ה' נצב כו', אע"ג דהך קרא כתיב כנבואת עמוס מתנבא על החרבן והסתלקות השכינה וחסרון האש של מעלה, מכל מקום ממנו נקח דעד ההיא שעתא היה נצב עליו, אלא דגרמו העונות להסתלק. וז"ש בבראשית רבה (פרשה סט ז) שהראה הקב"ה ליעקב בית המקדש בנוי וחרב. ואפשר שזה רמז בפסוק (בראשית כח יג) והנה ה' נצב כו' אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק, דמדלא ערביניהו שמע מינה דהכי קאמר אלהי אברהם אביך במדת החסד ואם לאו ואלהי יצחק במדת הדין.

רבי אלעזר הקפר כו' ושכינה מסתלקת. פירוש סלקא על גבי המזבח, והוא ענין אש של מעלה.
ומ"ש אין חלום אלא כו', נראה פירושו כי לעולם אין דברי החלום מובנים כפשוטן אלא צריך חכמה גדולה להבין רמז הדברים. ודומה למאמר זה איתא בבראשית רבה (פרשה סח יב) בשם בר קפרא. ומיהו התם קאמרי סולם (בראשית כח יב) זה הכבש, מוצב ארצה (שם) זה המזבח שנאמר (שמות כ כב) מזבח אדמה

ר"א הקפר א' בו. הביא הדרוש הזה לנאן דשייך
לפסע הכתוב אני חלקך ונחלתך, דמשמעו כמש"כ לעיל דעצרת
הי הוא חלקם ונחלתם כללם השמים בשמים, שעומדים
ומשמים במרום ואור פני הי הוא לחם אבירים וחיותם.
וע"ז הביא הדרוש הזה, שקרא הכתוב הכהנים מלאכי חלקים.
וצאמת שני הפירושים מצוהר בספר יחושע י"ג (פסוק י"ד)
השי הי חלקי ישראל הוא נחלתו כאשר דבר לו, (ופסוק י"ד)
הי חלקי ישראל הוא נחלתם כאשר דבר להם: ושכינה מסתלקת.
לפני חורבן ציה"מ"ק: אין חלום בו. עד סוף הדרוש איתא
בצ"ר פי ס"ח בשם דר קפרא, ומה שהסר שם מצוהר כחן
ומה שהסר כחן מצוהר שם: שאין לו פתרון. לצד משמעו,
דמשמעו של חלום יעקב הי על עלמו, וכן נחצרך בעלמו שם,
ע"ש פרשה ע' מסורסת היא הפרשה שצבר הצעיוה הקצ"ה שני
והנה חוכי עמך בו, חבל מדחי בחלום מוכה שיש לו פתרון
למרחוק: זה בית המקדש. מצוהר שם, והנה סולם זה
הכבש שהי משופע כסולם, מוצב חלום זה המצבה שני מצבה
חדמה תעשה לי, פי וגדרש במכילתא והוצא צצחוס ד'
י"ח צי שלא חצנכו ע"ג כיפוס ולא ע"ג עמודים, וזהו מוצב
חלום: שריחם עולה לשמים. שהם לחם לאישים, כמש"כ
לעיל פי שלח פי הי וצפרשה זו פי ג': אלו כהנים המשרתים.
ושם איתא כהנים גדולים וכבר הגיה צה"א: והנה הי וגוי
הנה הי נצב על המזבח. והיינו שכינה מסתלקת, דעמום חמרו
על סילוק השכינה. וצמי רח"ש ד' ל"א הי חשיב זה הנצואה
באי מעשר גלויות שגלתה שכינה. והנה מותר דברי החלום
יש לדרוש מעלמו, שצרכו צרכה גלות והצעיוה על הבחולה,
ואמר ושמרתיו בכל אשר חלק, כי נחפזרו ישראל ד' רוחות
העולם, והצעיוה שישמרו בכל אשר ילכו, והשיבותיו וגוי.
כדכתיב ושב הי חלוקי וגוי כי לא אעזב וגוי כדכתיב ואף
גם זאת וגוי:

מדרש

שיקבעו בא"י. ועד"ז ית לטון צממור שמחתי
באומרים לי בית הי נלך וגוי זה הממטר
בגלות נאמר ששמחתי באומרים לי בית
הי נלך שהיא בזה"ל כאלו עומדות היו
רגליו צבא"ק בירושלים ולכן שמחתי
בהליכתי לזה"ל כאלו באתי למקדש לפי
שירושלים הצטיה כעיר שחברה ג' ר"ל
ע"פ שאמרו במדרש לעתיד יהיה צבא"ק
גדול בירושלים שבעה"ל וירושלים יהיה
גדול ככל הי וע"ז אמר מה עשם יהיה
צבא"ק לעתיד כ"כ גדול לפי שירושלים
הצטיה לעתיד יהיה חוצה לה למקדש
יחידיו כל מקומות של צתי הכנסיות שהיו
בעה"ל ונמלא עתה בגלות שאני עומד
בזה"ל היי הוא מקום המקדש נוסף
לעתיד ועד"ז אמרו פ"ק דברכות[א] בבית
הפלה לא נאמר אלא בבית הפלתי
שהקב"ה מתפלל שם כמו שאמרו בברכות
שמע ר"י כהן גדול שהיה הקב"ה
מתפלל יהי רצון מלפני שיכבש רחמי
ט' ומסיים ושמחתי בבית הפלתי
דהיינו בבית המקדש שיבנה לעתיד בארץ
ישראל דבעולם הזה בגלות הוא יקרא
לכל העמים דהיינו צתי כנסיות שכל
ארץ העמים שיקבעו לעתיד בארץ ישראל
מתוכם לבית המקדש: ומה הבור וחרמל
שלא באו ט'. דיבוא משמע שבו

ממקום למקום אחר והיינו למקום הר סיני ולפי הענין שם בא הדמיון כי כחצור וגוי כמו שאלו הרים גלו ממקומם למקום תורה כן יגלו יושבת בה מלרים
ממקומם ולכן פשי כך כלי גולה ג' ונראה דההרים אינן בעלי בחירה ללא לשמוע תורה אלא ששר ההרים בא וכן כהצו היום' ברים פירק קמא
דמולין [ג] גבי גימא נהרא דשמה שר של ים הים'

חלק שני

קל פרסיות

שלח קרח חקת בלק פינחס מטות מסעי

נוסחת הספרי על פי נוסחת הגמרא וזלחה
והנהגות וביאורים להם קדמון ספרדי ויל

ובאור רחב עמוקות יגלה נקרא בשם

עמק הנצי"ב

מאת

רבינו הגדול הגאון האמיתי רבן של ישראל

פרו נפתלי צבי יהודה ברלין וצוקלה"ה

אביר ורים דוולאזין

מגילה דף כב

תניא ר"א הקפר אומר

עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבת"ל
שיקבעו בא"י שנאמר (ירמיה טו) כי כתבור בחרים
וכברמל בים יבא והלא דברים ק"ו ומה תבור
וכרמל שלא באו אלא ללמד תורה לפי שעה
נקבעו בא"י בתי כנסיות ובתי מדרשות שקורין
בהם ומרביצין בהם את התורה (כולה) עאכ"ז:

עין יוקף

נִקְבְּעוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל. הנה מפורסם כי כתבור בחרים וגוי לא מוכה שיקבעו
בא"י רק שנאל להר סיני במדבר שנתן ההורה עליהם וע"י בהגרום על פסוק
זה. ונראה שהגמרא סמך על הא דאיתא בשו"ס מוזמר ל"ו הוצא בינקות
ישעיה ב' ח"ל רבי פנחס בשם רבי רחמן אמר עתיד הקב"ה להביא סיני הבור
וכרמל ולבנות בית המקדש על גביה. מהו פנחס והיה באחרית הימים נכון יהיה הר
בית הי בראש ההרים ע"כ ור"ל מדכתיב ההרים צה' ידיעה. והנה הם סיני חצור
וכרמל שהם יותר מפורסמים בעולם ועוד שהם ההרים אשר ראו שנתן התורה
עליהם ולכן לא קיפת הקב"ה שכן (כלי פז) ומה שאמר הגמרא נקבעו פי שיקבעו
לעתיד ונמראה הי הלשון יותר מבורר נקבעין בא"י?

בניין הישיבה הישן,
של ישיבת
סלבודקה,

קובץ אגרות

סאת

ברוך בעל חזון איש זללה"ה

דף 27

הרב ש. גריינבאום

לט

* בתי מדרש הגלותיים. העתקתם כתבור בהרים וכרמל בים הובטחו בארצנו הק' להקבע. ליסד פינה, ולהקים חומותם. לרפא את ההרוס, ולספון קורתם. לתת להם יד תומכת יקראו. מקשיבים לקולם בטח ימצאו.

בברכת תחוקנה ידיכם אחתום ברכתי

בכבוד רב...

צ.

אחדשה"ט וש"ת באהבה.

יקרתם הגיעני. והנה עבודה רבת ערך על מעב"ת שליט"א להשתתף בבניית בתי מדרשות של בבל על אדמת הקדש. והנה מאות בשנים שהישיבות של בבל נודדים והולכים סוללים המסלה לשוב אל ארץ שגלו ממנה, חרבו בבבל ובנו הנהרסות באדמת נכר בספרד, בצרפת ובאשכנז, חלפו שמוותיהם אבל לא חלפה נפשם. זאת התורה שגלתה עשר גלויות ושבנתה ביתה בארץ שנער, ושגלתה מבבל לארצות המערב. זאת התורה החזורה עכשו מערבות שממות המערביות אל ארץ הצבי ארץ הקדושה הניתנה לאבותינו לנחלת עולם, אשר היתה למעון לה בבואה מסיני להופיע בקרני אורה בקרב ישראל.

...כנפשו הטהורה וכנפשו הדושה ומאחל לך הצלחה

אי"ש

אור ליום ד' י"א טבת תש"ט בני-ברק.

"עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו

בא"י" (מגלה כ"ט א). ת ש"ט

קלה

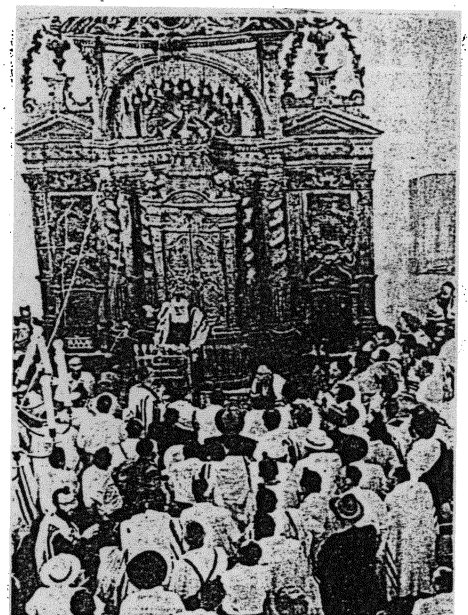
עולם ראיה

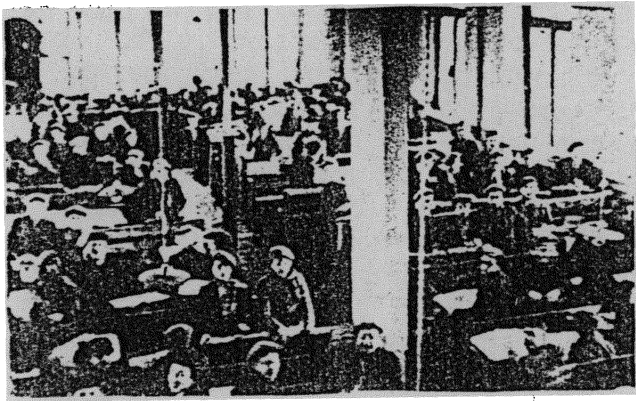
ואתה הוא ד' אלהינו, שהקטירו אבותינו לפניך את קטרת הסמים בזמן שביהמ"ק היה קים. תכונת הקטרת היא כ"כ אצילית ורוחנית, קשורה בתכן ההיים הפנימיים, באותה המדה שההשפעה העיונית הולכת מהפנים אל החוץ, מתוך חיי הנשמה לחיי הכלים, בכל המדרגות כולן. ובערך של תכן פנימי אצילי זה אין הבדל של מדרגות, ולא של זמנים. לא פעל ע"ז שום רשם כל ענין של הרבן, ואין הבדל ביחש זה בין זמן שבית המקדש קים לזמן תהרבן, מפני שהתכן הפנימי איננו יורד מגדולתו ואיננו מקבל שנויים, ואין שום הבדל ביחש של המדרגות אשר להדרגות, עד שאין חילוק בין הערך של יהוש אלהותו אלינו והיחש הזה לאבותינו, ואין צורך להזכיר כאן שהי בחינות בבטוי אלהינו, ואלהי אבותינו, אלא אתה הוא ד' אלהינו, "הלא אתה מקדם ד' אלהי קדש", "ואלהים מלכי מקדם", שהקטירו אבותינו לפניך את קטרת הסמים בזמן שבית המקדש היה קים.

כאשר צוית אחס ע"י משה נביאך, ככתוב בתורתך. הקדושה הנצחית, שאינה מתחלקת לשניים, ע"פ הערך של הדרגות, היא באה ע"י הנבואה העליונה של משה, אדון הנביאים, שהוא לבדו הוא הנביא של כל הדרגות בשות. וכן המדה הפנימית של השפעת הקטרת, שאינה עלולה כלל לשניים בשני הדרגות.

שם עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בא"י. אין הכוונה שהעקר גוף הקרקע שלהם וזהו בא"י, וכן בתצור וכרמל לא נעקר הקרקע שלהם, אלא הכוונה הוא כמו שיש לגוף האדם לל רוחני שמקיפו שהגוף מושך חיות ממנו, כן יש לל שהוא חויר זך ורוחני חופף על הארץ כולה ומאיר לה, ואין הלל של כל הארצות שיה בזכותו ומעלתו, ויש בזה כמה מדרגות כללים החונים על ארצות חו"ל, ובדאי לל ארץ ישראל הוא מעולה וזך ביותר לפי ערכה של ארץ ישראל, ולכן אמרו רז"ל על פסוק הארץ אשר אתה שוכן עליה לך אחננה שכיפל הקב"ה את כל א"י והניחה תחתיו של יעקב אע"ה ושכב עליה, וקשה לפי פשוטו א"כ בני אדם שהיו יושבים בה להיכן הלכו וישבו, וכן הכעלי חיים והבניינים והמטלטלים היכן היו, אך הכוונה הוא על הלל שהוא החויר הרוחני החופף עליה שהוא לה כמו הנשמה הנוחנת חיות לגוף. וכיוצא בזה כזה השל"ה ז"ל בפרשת ויחי, בכל מקום ששם עומדין יחד כל זרע ישראל שם נמצא חויר א"י, ושם מותר להקריב לה, וכמו שעשו ישראל במדבר ארבעים שנה, ולכן אמר יעקב אע"ה ושכבתי עם אבותי אע"פ שנפטר בחו"ל יע"ש. ובה פירשתי רמז הכתוב ראו נהתי לפניכם את הארץ בלו ורשו את הארץ, דקשה והלא עודם במדבר והיכן נתן להם את הארץ, אך הכוונה על חויר א"י כולה שהיה חונה אהם במדבר, והיו ראו ראה רוחנית ובה פרשתי עליה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה, ולכן אמרו סר ללס מעליהם הוא החויר הנו', וזה סימן מובהק כי ה' אהנו למחרס בדינו, ולכן אל תיראום כי יכול נוכל להם בודאי כי כבר כבשנו את הארץ בעודנו במדבר מחמת הלל הנו'. ועל כן מ"ס כאן עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בא"י, לאו על גוף הקרקע קאמר שהעקר, אלא על החויר שהוא הלל הפרוס וחונה בתי כנסיות ובתי מדרשות, וכן הענין בתצור וכרמל שבא הלל שלהם ולא גוף ההרים

הרב דפוניבז' זצ"ל במהלך שיעור בהיכל הישיבה

קמט

תניא ב"ק אומר אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין. הקטרת מופיעה אור חיים עליונים לא רק על הצבור בכללו כ"א גם על כל יחיד ויחיד, לפי ערכו ותכונתו, מעלת נשמתו וכחות נפשו. קדושת יוה"כ, העליונה מכל תאור זמן חלוגי, המופיעה בתוך הזמן, אחת בשנה, מופיעה היא בתוך ברק בסגולת הקטרת, להאיר אור חיי הפרט בהארה קדושה עליונה, לפחות בתכונת הזרחה מאירה פעם, בתור "זיתנבאו ולא יספר", כי יש אשר הברק יאיר להם פעם בימי חייהם (מור"נ), והפעם הזאת מוכרחת היא לבא ממקור עליון מאד. ומאחר שהוא מאוגד עם הגודל של הפרט, לא יוכל לאחד ממש את מדת היום ומדת הלילה בשלמותו. כ"א היתה באה של שירים לחצאין. הופעת זו, משירי החפנים של כה"ג ביה"כ, היתה באה אחת לששים או לשבעים שנה, כדי שבתור החיים הרגילים של היחידים יופע, פעם, עכ"פ, בימי חייהם, אור הקדש העליון, המסתתר, מתוך קדושת יום הקדוש בתוך עמק הסגולה של חיות הזמן הרגילה, והיתה באה אז של שירים לחצאין, והופעת זו, היחידה, בודאי משפיעה על המהות הכללית, המתחברת אח"כ בארץ אבוקת אור גדולה, מתוך הקבוץ הכללי של כל היחידים, המאירים באור קדושתם הרוחנית העליונה.

ועוד תני בר קפרא, אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה, ולמה אין מערבין בה דבש, מפני שהתורה אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו מחנו אשה לד'. התענוג כשהוא מתגלה בהופעת הקדושה העליונה, בצורה חודרת, נוקבת ויורדת, עד כדי ההרגשה התענוגית בכל המעמקים, "כמו חלב ודבש" נפשי, הוא באמת אחד מן התפקידים הרמים שבמערכת הקדושה, אשר בעבודה האלהית השלמה, אבל מפני שהחולשה הבשרית היא גדולה, וכאשר רגשי התענוג יורדים משמי גבהם האצילי, עד לידי ההרגשה החמרית, יוכל אח"כ קדש זה להתחלל, ולהאסר במאסר של חמר או של דמיון, שאיננו מתאים לרום הקדש העליון, ע"כ יש הגדרה סגנית, שלא יתגלה אור התענוג בבחינותיו המורגשות, עד לידי האפשרות של הירידה בתוך חגוי הגופניות והרגשותיה, וזהו סוד איסור הדבש בהקטרה ע"ג המזבח, אע"פ שיש לו קשר עם הענג הרוחני של ההשכלה האלהית, "דבש מצאת אכול דרך". והקטרת בכל עליתה העליונה, בכל קשר קדשה להעלות את הכל, את כל היש, את כל ההתפשטות של ההייה, אל מרומי החיים, בסוד הנשמה המחיה כל בנעם ד', אם היה שטף התענוג מתגלה בה בעירוב כל שהוא קורטוב של דבש, היה הריח מתעלה עוד יותר, והבהירות הרוחנית בעוזי הייתה מתפשטת בצורה נפלאה, למעלה למעלה מגדר האדם באנושיותו, בהגבלת ציוריו ובאחיות המריתו. אבל התורה, היודעת את כל עומק המציאות, מקור חיי כל חי, המודדת כל רום וכל עומק בסקירה אלהית עליונה, אמרה: כי כל שאור, הנותן אמן גופני טבעי, שהרי הוא האפן המוסכם לתקן ע"י את ההונה הקבועה תמיד, בחמוץ הלחם, ואם השרש הזה של אמוץ החיים הגופניים הטבעיים היה נכנס במסכת הקדש, היה לכאורה מחזקו ומאמץ את חילו, אבל יודע תעלומות כל חי הוא יודע, שלא אמוץ היה בא ע"י עירוב זה כ"א ירידה לתוך המשקע החמרי. וכמו שהוא בשאור ככה הוא בדבש מצד התגלות התענוג, מרום עוז עד המדרגה היותר תחתיתית, שלכאורה היה קו הקדש או מתמתח וסובב את כל יסוד החי. אבל לא כן הוא דרך האמת האלהית, שהתוכן כל לב וכל רוח נפש שם גבול, עד היכן יש אפשרות להופעות האצילות מרום סוד החיים העליונים להתפשט, באפן שהננו בטוחים בשלמותן ודבטרתן, ומה המה הדרכים אשר אנחנו צריכים לשום מדה וגבול להתפשטותם של כחות החיים, אפילו כשהיסוד שלהם הוא בקדושה, והתורה אמרה, כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לד'. ע"כ לא יתן הדבש בקטרת, ונשאר שפע התענוג גנוז וחתום, מה רב טובך אשר צפנת ליראיד, ממתים ירך ד' ממתים מחלד חלקם בחיים וצפונך תמלא בטנם. תכון תפילתי קטרת לפניך משאת כפי מנחת ערב, "כי משחרי כותלי", וההופעה הגלויה נוטה להיות מיסותרת וגנוה במדה ידועה, עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחבת לו.

שבשביל כך אין אנחנו אומרים כאן את הבטוי ואלהי אבותינו כ"א ד' אלהינו, מפני שהמדה של הארת הקדושה האלהית, לנו ולאבותינו, היא מדה אחת, מצד פנימיותה, ומצד אי ההבדל של הזמנים ושל המצבים בין הזמן שהיה ביהמ"ק קים לזמן הזה. ככתוב בתורתך, כי קדושת התורה היא קימת עדי עד, "ובכל מקום מוקטר מגש לשמי, אלו ת"ח העוסקים בתורה" (שלהי מנחות), שנאמר כאן לשון הקטרה מפני עקר הכח הזה של הופעת הקדושה בצורה שה, מצד עליונותה הפנימית, באפן שכל ההפרש הגדול, שבתגלות הקדושה בין בזמן שביהמ"ק קים לזמן הזה, אינו תופש מקום כלל מצד הציור הפנימי העליון העצום כשפע רוחניותו, ששם הוא ערך הקטרת, קטרת הסמים. אע"פ שיש הבדל גדול מאד, ביחש לגילוי הכבוד והתגלות הנפלאות, בין זמן שביהמ"ק קים לזמן הזה, אבל הערך הפנימי, שהקטרת קשורה בו, הוא עומד בהשויה אחת, "כל אדם שיש בו דעה כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו" (ברכות ל"ג). מתוך כך אנו מסימים כאן ככתוב בתורתך, להורות את הגדולה והקדושה המוחלטת והגמורה, שישנה באמירת ענין הקטרת בצורה נעלה ורוממה מאד, עד אשר היא ממש פועלת את פעולת הארת קדושתה, כמו עצם ההקטרה ממש בזמן שביהמ"ק קים.

נוסעתי ללמוד בישיבת חיר...

תצלום בית הישיבה דמיר

קבעו חז"ל קריאת פרשת תמידין ומוספין צנין המולרים לעורר לזכות צני ישראל להשתוקק על עבודת זיהמ"ק וגם הקריאה צ"ק י"י חסוד לפניו כאלו הקרננו, וזלמות גם צומן המקדש ה"י עיקר החפלה כדליתא כהנים צעודתן ולוים כ"י כה"י ונעסה ודיצור ומחשבה כמ"ס העשויי דהר סיני. וע"י הקרננות כה"י תיקון העש"י ה"י מהגלה הסחדשות והיו יכולין לויס לבזור ולזור, וכנוו כן עהה צומני תפלה מהעורר הארת קדושה לחפלה כמ"ס אשר הלך חסכים צוה"ק צלק, וע"י ההלוננו אז כמ"ס ח"ך נסיר כ"י סיר ה"י על אדמות נכר. פ"י שידעו שכל צריחם לקשר חסלות ה"י כמ"ס עס זו ילתי לי כ"י, וזה הסיר לא ה"י כחלוי רק צעעה הקרננות כח"ל, דוק כי קלרתי: